

Манго искаше да го събуди, защото битката се продължаваше и не бѣше сега врѣме за спане. Но господарьтъ му не мърдна и не отвори очитѣ си. Тогава Манго, като помисли, че той е много уморенъ, качи го отново на гърба си, напустна битката и се отдалечи при една палма, дѣто имаше малко изворче. Манго легна на колѣнетѣ си и почака господаря си да слѣзе, но той лежеше сѣ още неподвиженъ на гърба му. Манго посегна, свали го полека и го положи на трѣвата.

Тогава зема съ хоботътъ си вода отъ извора и попърска изнемощѣлото му лице. Веднага той отвори очитѣ си и погледна очудено. Наоколо му нѣмаше никой освѣнъ Манго. Той се усмихна и отново сложи глава върху трѣвата.

Малко по малко той се съвзе и прѣвърза ранитъ си. Послѣ каза на Манго да го качи на гърба си и тръгна за лагера, дѣто пристигна слѣдъ два дена, защото бѣше много далече.

Когато стигнаха, Манго свали своя господарь и се тръшна на земята изнемощѣлъ отъ умора, самъ раненъ. Но той отъ грижи за господаря си не бѣ усѣтилъ до тогава болкитѣ на своитѣ рани.

